

mange frivillige Jernbanebevogtningskorps ude i Landet, men dem skal jeg ikke gaa nærmere ind paa.

Vi maa altsaa, baade hvad Hovedpunktet og Enkelthederne i Lovforslagene angaar, gaa imod. Vi skal ikke udsætte os for Udlandets Haan eller Latter, og jeg tror, at begge Dele vil blive Tilfældet. Jeg har allerede udtalt, og det er vor Overbevisning, at hvis alle smaa og mindre Lande vilde foretage et lignende Skridt og altsaa overlade det militære Forsvar til ganske enkelte Magter, vilde Folkeforbundet faktisk være sprængt. Det er jo skrøbeligt sammen-tømret, og kun ved Solidaritet og ved loyalt og effektivt Arbejde kan vi vente, at det vil leve og efterhaanden vokse sig stort og stærkt.

Med Hensyn til det, at vi ingenting kan gøre, ikke kan forsvare os, vil jeg endnu kun gerne anføre, at det, der i særlig Grad er Fare for, er irregulære Tropper, og netop overfor dem er der ingen Tvivl om, at vi virkelig kan gøre noget med den Ordning, vi har, efter Forsvarslovene af 1922. Men i det Øjeblik vi er værgeløse, kan den første den bedste Bande skalte og valte, som de har Lyst til indenfor vort Lands Grænser. Det er meget betegnende, hvad der et Sted er sagt, at Bevidstheden om, at Retten ikke uden Risiko kan krænkes, er det, som holder Røvere og Mordere borte. Man siger endvidere, at det har altid været Tegn paa Forfald i et Folkesamfund, at dets Villie og Evne til at haandhæve Retten svækkes.

Vi fra Venstres Side ser ganske nøgternt paa Forsvarssagen. Der er ingen Begejstring for Militærvæsenet i og for sig, men det, vi vil indskærpe Befolkningen, er, at vi til enhver Tid, ogsaa i 1924, maa gøre vor Pligt. Skal Folkestyret vare ved og blive til Velsignelse, maa vi forstaa, at det mindre behagelige maa tages med. Bliver Hovedindholdet af Rigsdagsmændenes Taler kun Løfter om Guld og grønne Skove og om, at der ingen Byrder, ingen Pligter skal være, ligger der deri Spirer til Folkestyrets Ødelæggelse; og da vi, for at citere en stor Politiker, „elsker Friheden hensynsløst“, vil vi staa paa Vagt mod disse Udskejelser.

Jeg skal rekapitulere, hvad jeg har sagt med Hensyn til vor Holdning. Vi har været i forreste Række af de smaa Lande med Nedsættelse af Militærudgifterne; vi er agtpaagivende overfor, hvad der yderligere sker i den store Verden; og i det Øjeblik der foreligger en ny udenrigspolitisk Situation, hvis Nedrustningskonfe-

rencen, naar den bliver afholdt, kommer til et Resultat og der kommer mere bestemte Direktiver for smaa Lande, er der Mulighed for at tage hele Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse.

Vi ønsker anvendt den størst mulige Økonomi; det var i alt Fald min Bestræbelse som Forsvarsminister, at der skulde anvendes den størst mulige Økonomi ved Gennemførelsen af Forsvarslovene af 1922. Det økonomiske — det er udtalt gennetagne Gange fra Socialdemokraternes Side — spiller jo for øvrigt ikke Hovedrollen ved disse Lovforslags Fremsættelse. Det er altsaa ganske andre Ting, der spiller Hovedrollen, og jeg vil ogsaa sige, at det, der eventuelt kunde spares her, naar man ser paa det udelukkende ud fra økonomiske Grunde, jo i Virkeligheden kun vil kunne dække en lille Del af de mægtige Udgifter, man stiller i Udsigt ved de Forslag, som vil komme frem paa Rigsdagen, og som vil paaføre Staten ganske uhyre Udgifter.

Forudsat, at de Herrer nu kunde gennemføre deres Forslag, skulde jo næsteu alle de Tjenestemænd, vi har, afskediges med Ventepenge eller med Pension. Naar vi saa om nogle Aar maaske fik et nyt Flertal — for De kan være aldeles overbevist om, at der vil komme en voldsom Agitation ud over Landet, og Lidenskaberne vil blive sat i Bevægelse —, et Flertal, der var af den Anskuelse, at vi maatte have en effektiv Ordning i Stedet for dette, som her foreslaas fra socialdemokratisk Side, saa skulde vi til at ansætte nye Tjenestemænd. Den højtærede Forsvarsminister og Regeringen burde forstaa, at der i disse Forhold maa være en Kontinuitet, en Fortsættelse, saa at man ikke gaar fra det ene over til lige det stik modsatte.

Den højtærede Forsvarsminister har for Skik i særlig Grad, naar han kommer ud og taler ved politiske Møder i Landet, at fortælle om sørgelige Tildragelser; det kom for Resten ogsaa frem fra den socialdemokratiske Ordførers Side, da han fortalte om det store Tog af Invaliden, der for nogle faa Dage siden gik gennem Paris' Gader for at hilse paa Førsteministeren Herriot. Han fortæller adskillige sørgelige Ting fra Krigen, og der er i Sandhed her nok at tage af. Men han skulde ogsaa, hvad der er lige saa sørgeligt; og jeg antager endnu mere sørgeligt, fortælle om Revolutionen i Finland og i Rusland. Jeg antager, at det er endnu større Tragedier, der er udspillet paa de Steder. Vi maa være taknemmelige for, at vi her i Landet er blevet skaanet.